

Виши асистент Љубана Сладић, ма

Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву

ЗАХТЈЕВ ЗА ЗАШТИТУ ЗАКОНИТОСТИ У ПРЕКРШАЈНОМ ПОСТУПКУ

Захтјев за заштиту законитости представља један од ванредних правних лијекова које познаје прекршајно законодавство Републике Српске. Начин његовог законског регулисања ствара низ проблема у пракси јер се у тексту прекршајног закона само упућује на сходну примјену одредаба Закона о кривичном поступку, у коме постоји истоимени ванредни правни лијек. Наравно, и поред многобројних сличности између кривичног и прекршајног поступка, разлике међу њима ипак постоје, те због њих не би требало дозволити олако позивање на сходну примјену, које је присутно у великом броју случајева, а што потврђује и начин регулисања овог ванредног правног лијека. Који недостаци могу да се јаве у прекршајној пракси при поменутој сходној примјени одредаба кривичног процесног права, те ко може у прекршајном поступку, у ком року, на који начин и под којим условима поднијети овај правни лијек, као и како тече поступак поводом њега, питања су на која ће се настојати дати одговор у наставку рада.

Кључне ријечи: Ванредни правни лијек; Захтјев за заштиту законитости; Прекршајни поступак; Кривични поступак.

1. УВОД

Правни лијек представља средство којим његов подносилац, у правном смислу, напада одређену одлуку и покушава утицати на њу, у правцу њеног укидања или измјене. Најважнија подјела правних лијекова је на редовне и ванредне. У прекршајном праву, редовни правни лијек је жалба док су ванредни правни лијекови захтјев за понављање поступка и захтјев за заштиту законитости.¹

Љубана Сладић, ljubana.sladic@pravni.ues.rs.ba.

¹ Оваква подјела правних лијекова прихваћена је у прекршајном праву Републике Српске. Исте ванредне правне лијекове познају и прекршајна права Републике Србије

Овај рад се бави захтјевом за заштиту законитости као ванредним правним лијеком у прекршајном поступку. Закон о прекршајима Републике Српске² регулише овај ванредни правни лијек доста штуро јер, у већем дијелу, упућује на сходну примјену³ одредаба Закона о кривичном поступку Републике Српске,⁴ а које се односе на истоимени ванредни правни лијек у кривичном поступку. Ко може у прекршајном поступку, у ком року, на који начин и под којим условима поднијети овај правни лијек, као и како тече поступак поводом њега, питања су на која ће се настојати дати одговор у наставку рада.

2. ПОДНОСИЛАЦ ЗАХТЈЕВА ЗА ЗАШТИТУ ЗАКОНИТОСТИ

Према прекршајном законодавству Републике Српске, захтјев за заштиту законитости може поднијети само републички тужилац.⁵ Овакво законско рјешење је веома спорно те се на основу њега може поставити читав низ питања.

Прије свега, зашто је нормама прекршајног законодавства, у односу на норме Закона о кривичном поступку, сужен круг лица која могу поднијети захтјев за заштиту законитости,⁶ те се он свео само на једног субјекта и то републичког тужиоца, који нема страначку нити било какву другу улогу у прекршајном поступку?

Наиме, прекршајним законодавством предвиђено је да су странке у прекршајном поступку овлашћени подносилац захтјева, окривљени и оштећени који је понио захтјев за покретање прекршајног поступка, а

и Републике Хрватске, док прекршајна законодавства БиХ и ФБиХ познају само захтјев за понављање поступка као ванредни правни лијек.

² Закон о прекршајима Републике Српске – ЗОП, *Службени гласник Републике Српске*, бр. 63/2014, 36/2015, 110/2016 и 100/2017.

³ Овдје се ради о законској аналогiji као методу тумачења, која је општеприхваћена у процесном праву, како кривичном, тако и прекршајном, док је у материјалном праву она забрањена због строгог поштовања начела законитости. Више о томе И. Вуковић, *Кривично право општи део*, Београд 2021, 24; М. Шкулић, *Кривично процесно право*, Београд 2020, 9–10.

⁴ Закон о кривичном поступку Републике Српске – ЗКП, *Службени гласник Републике Српске*, бр. 53/2012, 91/2017, 66/2018 и 15/2021.

⁵ У тексту ЗКП-а у члану 1. наводи се јавни тужилац, уз напомену да ће се у даљем тексту тог закона користити термин тужилац, па би требало и у прекршајном тексту извршити корекцију те навести да се, под појмом овлашћеног подносиоца захтјева за заштиту законитости, мисли на републичкој јавног тужиоца.

⁶ Према члану 351, ставу 1. ЗКП, захтјев за заштиту законитости могу поднијети републички тужилац, осуђени и бранилац, а након смрти осуђеног, у његову корист, овај ванредни правни лијек могу поднијети законски заступник, брачни односно ванбрачни супружник, сродници оптуженог по крви у правој линији, брат, сестра, усвојилац или усвојеник оптуженог.

остали учесници у прекршајном поступку су бранилац окривљеног, законски заступник или пуномоћник окривљеног, оштећени као и друго лице када је то законом одређено.⁷

С обзиром на то да републички тужилац нема никакву улогу у прекршајном поступку, није јасно зашто је законодавац прописао подношење захтјева за заштиту законитости као његово искључиво, ексклузивно право.

Затим, није јасно на који ће начин републички тужилац сазнати да је донесена одлука против које је потребно поднијети захтјев за заштиту законитости. С обзиром на то да му ни првостепени ни другостепени суд не достављају своју одлуку те да нема прописаног законског основа за достављање одлуке републичком тужиоцу, аутор овог рада, приликом припреме за писање, добио је информације од Републичког јавног тужилаштва Републике Српске које се односе на ово питање.

Према пракси овог органа, она странка у прекршајном поступку (а то је најчешће окривљени) која је заинтересована за подношење захтјева за заштиту законитости, подноси иницијативу Републичком јавном тужилаштву да се он поднесе⁸, а онда тај орган, након пријема иницијативе, захтјева од поступајућег суда доставу цјелокупног списка како би га проучио и саставио захтјев за заштиту законитости те га поднио надлежном суду. Тиме се беспотребно компликује рад на прекршајном предмету и то из неколико разлога.

Прије свега, окривљени, приликом састављања поменуте иницијативе, већ у њој наводи све оно што треба да садржи и сам захтјев за заштиту законитости те би и он сам, или уз помоћ браниоца, могао да иницијативу правно уобличи у захтјев за заштиту законитости те га директно поднесе надлежном суду.

Друго, сам поступак, почев од подношења ове иницијативе Републичком јавном тужилаштву до подношења захтјева за заштиту законитости, а који укључује и тражење на увид цјелокупног судског списка те његово проучавање, изискује доста времена.

Такође, остаје нејасно да ли Републичко јавно тужилаштво, односно надлежни републички тужилац, по поднесеној иницијативи, мора по аутоматизму сачинити и поднијети захтјев за заштиту законитости или има дискреционо право да одлучи да ли ће га поднијети или не.⁹

⁷ ЗОП, чл. 120, ст. 1. и 2.

⁸ Слична пракса је и у Републици Србији. Вид. И. Вуковић, *Прекршајно право*, Београд 2015, 197.

⁹ Поједини аутори сматрају да републички јавни тужилац има дискреционо право да процијени да ли ће поднијети овај ванредни правни лијек те задатак да изради ово правно средство након поднесене представке или да изради одлуку којом констатује да

Уколико постоји дискреционо право те могућност да се по поднесеној иницијативи не поступи, онда се може поставити питање да ли окривљени, у том случају, има право поднијети неки правни лијек на такву тужилачку одлуку односно радњу.¹⁰

3. РОК ЗА ПОДНОШЕЊЕ ЗАХТЈЕВА ЗА ЗАШТИТУ ЗАКОНИТОСТИ

Прекршајно законодавство не предвиђа изричито рок у коме се може поднијети захтјев за заштиту законитости те аутор претпоставља¹¹ да у погледу рока треба сходно примити одредбе Закона о кривичном поступку, које прописују рок за овај ванредни правни лијек. Према тим одредбама, захтјев за заштиту законитости подноси се у року од три мјесеца од дана пријема правноснажне пресуде.

Овакво рјешење, за почетак, захтијева корекцију за потребе прекршајног права и то из разлога што се у прекршајном поступку не доносе пресуде него рјешења те можемо рећи да се рок од три мјесеца, у овом случају, рачуна од дана пријема правноснажног рјешења.¹²

Имајући у виду да само републички тужилац има право подношења захтјева за заштиту законитости, а да се њему не доставља примјерак одлуке против које се овај ванредни правни лијек може поднијети, остаје нејасно за кога овај рок важи те да ли се његово трајање заиста своди на временски период од три мјесеца.

Прво, ако се овај рок рачуна од дана када окривљени прими правноснажно рјешење, онда је већ на први поглед уочљиво да велики дио

нема мјеста подношењу овог ванредног правног лијека. Г. Крстић, „Републички јавни тужилац – између права и политике – шта односи превагу?“, *Зборник радова Правног факултета у Нишу* 83/2019, 294.

¹⁰ Питање је да ли републички тужилац у случају да не жели да поступи по поднесеној иницијативи, треба да је одбије односно одбаци или просто да не поступи по њој, без обавезе да о томе сачини било какву одлуку.

¹¹ Аутор ово претпоставља из разлога што у кривичном процесном праву Републике Србије за републичког тужиоца, за разлику од осуђеног који улаже захтјев за заштиту законитости, није прописан рок односно никакво временско ограничење. Вид. М. Шкулић, „Захтев за заштиту законитости – законско решење и неки практични проблеми“, *Тужилачка реч* 30/2016, 14; М. Миловановић, *Ванредни правни лекови у кривичном поступку*, докторска дисертација одбрањена на Правном факултету Универзитета у Београду 2016, 244.

¹² За разлику од нашег прекршајног законодавства, законодавац Републике Србије улагање овог ванредног правног лијека дозвољава само против правноснажне пресуде, што значи да у случају да се у прекршајном поступку донесе одлука у форми рјешења или наредбе, против ње не би било могуће уложити овај ванредни правни лијек. Вид. Н. Вуковић, „Зашто су одређене одредбе о ванредним правним лековима у Закону о прекршајима неупотребљиве – пример повреде права на одбрану“, *Кримен* 2/2016, 187.

тог рока може протећи док окривљени сачини иницијативу и поднесе је Републичком јавном тужилаштву, затим док тај орган затражи и добије на увид цјелокупан спис те га проучи. Све то указује да Републичко јавно тужилаштво има далеко мање времена од предвиђена три мјесеца да поднесе захтјев за заштиту законитости, управо из разлога што се њему не доставља примјерак правноснажне одлуке. Имајући у виду редовне обавезе који овај орган има, постоји велики ризик да се рок од три мјесеца пропусти, и то из објективних разлога.

С друге стране, тај рок би се могао рачунати од тренутка када Републичко јавно тужилаштво добије на увид цјелокупан судски спис, а у коме се налази примјерак правноснажне одлуке односно рјешења, али то би било нелогично и довело би до знатног одуговлачења прекршајног поступка.¹³

У вези са роком за подношење захтјева за заштиту законитости, може се поставити питање може ли се и у прекршајном поступку, као у кривичном, поднијети овај ванредни правни лијек и послјије смрти окривљеног. Прекршајно законодавство изричито не предвиђа рјешење за такав случај, као што то чини Закон о кривичном поступку, а под претпоставком да је и то могуће, могле би се, сходно примијенити одредбе тог закона те дозволити блиским лицима да сачине иницијативу за подношење захтјева за заштиту законитости те је поднесу Републичком јавном тужилаштву.

4. УСЛОВИ ЗА ПОДНОШЕЊЕ ЗАХТЈЕВА ЗА ЗАШТИТУ ЗАКОНИТОСТИ

Чланом 225, став 1 Закона о прекршајима предвиђено је да ће против правноснажних судских одлука републички тужилац подићи захтјев за заштиту законитости, ако је повријеђен закон.¹⁴ То би требало да значи да је услов, тачније један од услова за подношење овог ванредног правног лијека тај да је повријеђен закон, због чега овај правни лијек и носи назив захтјев за заштиту законитости. Међутим, уколико направимо малу дигресију и посветимо се теми извора прекршајног права, наићи ћемо на норму према којој се у тој улози, поред закона, могу јавити и подзаконски акти у виду уредби и одлука.¹⁵ С тим у вези,

---

¹³ За различита тумачења у вези са рачунањем поменутог рока, вид. И. Вуковић, 197.

¹⁴ Овдје је занимљиво што законодавац користи синтагму „судских одлука“ иако се у прекршајном поступку, као што је већ претходно истакнуто, одлуке доносе у форми рјешења, а не пресуда. Чак и уколико се мислило на наредбе у прекршајном поступку, познато је да оне не стичу својство правноснажности те се као такве не би ни могле побијати овим правним лијеком. Стога се и овдје може прецизирати законски текст те навести да се овај правни лијек може поднијети против правноснажних судских рјешења.

¹⁵ Члан 4, став 1 ЗОП-а према коме се прекршаји и прекршајне санкције могу прописивати законом, уредбом или одлуком Владе, одлуком скупштине града и одлуком скупштине општине.

поставља се питање да ли се захтјев за заштиту законитости може поднијети ако је повријеђен подзаконски акт, који се јавља као извор прекршајног права, а што је у пракси веома често.

Уколико је одговор на ово питање негативан, а што потврђује изричита одредба позитивног прекршајног законодавства, онда можемо констатовати да је странки ускрађено право на дјелотворан правни лијек уколико је спорном одлуком повријеђен подзаконски акт.

Уколико је пак одговор потврдан, онда би требало кориговати постојећу законску норму и уподобити је духу прекршајног права у коме, поред закона, низ подзаконских аката могу бити извори права те заслужују, да се у случају њихове повреде, може уложити овај ванредни правни лијек.

Уколико се надовежемо на одредбе Закона о кривичном поступку, које се сходно примјењују и у овом случају, а које се односе на услове за подношење захтјева за заштиту законитости, према њима се овај ванредни правни лијек не може уложити:

1. Ако није изјављена жалба,
2. Ако повреде на коју се позива подносилац захтјева за заштиту законитости нису биле изнесене у жалби на првостепену одлуку, осим ако су учињене у жалбеном поступку.¹⁶

Такође, потребно је напоменути да захтјев за заштиту законитости није могуће уложити против рјешења Врховног суда донесеног у трећем степену.¹⁷

Занимљиво је законско рјешење¹⁸ према коме републички тужилац не мора подићи захтјев за заштиту законитости, ако сматра да је повријеђен закон, али да повреда није утицала на правилност одлуке и да није ријеч о питању важном за јединствену примјену закона и заштиту људских права и слобода.

Прије свега, овдје се лако може закључити да, и поред тога што постоји повреда закона, републички тужилац није у обавези да поднесе захтјев за заштиту законитости што даље имплицира да и он као орган, на основу своје слободне процјене, али и законодавац, толери-

---

¹⁶ У ЗКП-у се наводи и повреда одредаба кривичног поступка које се тичу права на одбрану, али се претпоставља да се на тај разлог не мисли када се ради о захтјеву за заштиту законитости у прекршајном поступку јер се он ограничава само на повреду закона.

¹⁷ У члану 350, став 3 ЗКП-а стоји да овај ванредни правни лијек није могуће уложити против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену. Из већ поменутих разлога, аутор је био слободан у тексту рада прилагодити текст ове норме прекршајном праву у коме се доносе само одлуке у форми рјешења.

¹⁸ Вид: ЗОП, члан 225, став 3.

шу учињену незаконитост, што је, такође, потпуно неуставно и незаконито.¹⁹ Ако је Републичко јавно тужилаштво орган који је дужан да води рачуна о законитости односно правилној примјени закона, онда би овакву законску норму требало елиминисати из законског текста. Оваквом законском формулацијом указује се да постоји диференцијација на мале и велике незаконитости²⁰ те да се мање незаконитости могу толерисати и не морају отклањати никаквим правним лијековима.

5. ПОСТУПАК ПОВОДОМ ЗАХТЈЕВА ЗА ЗАШТИТУ ЗАКОНИТОСТИ

Захтјев за заштиту законитости подноси се Врховном суду Републике Српске, посредством оног суда који је донио рјешење у првом степену. Међутим, и првостепени суд има одређене могућности или, боље речено, обавезе, у погледу одлучивања по поднесеном захтјеву за заштиту законитости.

Судија појединац првостепеног суда ће рјешењем одбацити захтјев за заштиту законитости у сљедећим случајевима:

1. Ако је поднесен против рјешења Врховног суда донесеног у трећем степену,
2. Ако је ријеч о рјешењу у односу на које није претходно изјављена жалба или нису у жалби биле наведене повреде поступка, осим ако су те повреде учињене у жалбеном поступку,
3. Ако је поднесен од стране неовлашћеног лица, и
4. Ако је поднесен неблаговремено.

Уколико је првостепени суд пропустио да одбаци захтјев за заштиту законитости из горе наведених разлога, онда ће то учинити Врховни суд, а уколико оваких разлога нема, према одредбама Закона о кривичном поступку, захтјев ће се доставити противној странки и браниоцу који у року од петнаест дана могу поднијети одговор на ово правно средство.

Овдје се, прије свега, може поставити питање ко је противна странка у односу на републичког јавног тужиоца у прекршајном поступку. Ако је републички јавни тужилац, примјера ради, поступао по иницијативи окривљеног и поднио ово правно средство, то не значи да је

---

¹⁹ За разлику од законодавства Републике Српске, у праву Републике Србије, овлашћење да процијени да ли се ради о повреди закона која је од значаја за правилну или уједначену примјену права, има Врховни касациони суд (а не Републичко јавно тужилаштво као у праву Републике Српске), при чему постоји и мишљење да би овај ванредни правни лијек требало да носи назив захтјев за правилну и уједначену примјену права умјесто захтјев за заштиту законитости. М. Шкулић, (2020), 449.

²⁰ М. Шкулић, (2016), 16.

преузео функцију одбране у прекршајном поступку. Такође, није јасно одређено ни то да ли надлежни републички јавни тужилац, након поступања по иницијативи и састављања захтјева за заштиту законитости има обавезу да о томе обавијести подносиоца иницијативе или ће он за поднесени захтјев за заштиту законитости сазнати тек када му буде достављен од стране Врховног суда, ако му уопште и буде достављен.

Међутим, спорно је да ли подносилац иницијативе, према поменутој законској одредби има својство „противне странке“ којој се захтјев треба доставити. Са друге стране, ако републички јавни тужилац не достави претходно састављени захтјев за заштиту законитости подносиоцу иницијативе на увид, а не достави му се ни од стране Врховног суда примјерак ради одговора, може се поставити питање на који начин ће подносилац иницијативе моћи да реагује, уколико сматра да је потребно допунити или кориговати поднесени захтјев за заштиту законитости.

Судија извјестилац има задатак да прибави извјештај о повредама закона које су истакнуте у захтјеву за заштиту законитости, а с обзиром на садржај поднесеног правног средства, Врховни суд може одлучити да се одреди или прекине извршење правноснажне судске одлуке.

Приликом одлучивања о захтјеву за заштиту законитости, Врховни суд ће се ограничити само на испитивање оних повреда које су у њему наведене. Привилегија здруживања и забрана преиначења на горе, као и у кривичном, важе и у овом прекршајном поступку. Врховни суд може, поводом поднесеног захтјева за заштиту законитости, да одлучи на начин да својим рјешењем:

1. Преиначи побијано рјешење,
2. Укине одлуку и врати предмет на поновно одлучивање и
3. Утврди да постоји повреда закона.²¹

5. ЗАКЉУЧАК

Захтјев за заштиту законитости као ванредни правни лијек требало би, како му само име говори, да осигура заштиту законитости. Међутим, начин на који је прописан у одредбама Закона о прекршајима Републике Српске, не улива повјерење у то да ће ово правно средство остварити очекиване резултате и циљеве. Прије свега, дато је ексклузивно право републичком јавном тужиоцу да поднесе овај правни лијек, а да, при томе, овај субјект нема никакву улогу у прекршајном поступку.

---

²¹ Посебно, ако је захтјев за заштиту законитости поднесен на штету окривљеног, у ком случају Врховни суд само доноси одлуку којом утврђује да постоји повреда закона, не дирајући у правноснажну одлуку. Овакво рјешење условљено је стриктним поштовањем забране преиначења на горе односно забране *reformatio in peius*, која указује на то да правноснажна судска одлука не може бити измијењена на штету окривљеног. И. Вуковић, 197.

Такође, компликује се и положај странке која је заинтересована за подношење захтјева за заштиту законитости јер мора да поднесе иницијативу републичком јавном тужиоцу, који потом треба да тражи на увид цјелокупни судски спис од поступајућег суда, те да га проучи.

Нејасно је и да ли републички јавни тужилац по аутоматизму поступа по иницијативи за подношење захтјева за заштиту законитости или има дискреционо овлашћење па може одбити поступање по њој. Уколико он може, у складу са дискреционом оцјеном, одлучити да не поступи по поднесеној иницијативи и не поднесе захтјев за заштиту законитости, отвара се питање да ли у том случају подносиоцу иницијативе стоје на располагању нека правна средства и коме их може упутити.

Са друге стране, није јасно ни да ли републички јавни тужилац, у случају да поступи по иницијативи и одлучи да поднесе захтјев за заштиту законитости, има обавезу да претходно достави на увид примјерак захтјева иницијатору како би се упознао са његовом садржином.

Упућивање на сходну примјену одредаба Закона о кривичном поступку такође отвара низ питања, на примјер, може ли се послјег смрти окривљеног упутити иницијатива републичком јавном тужиоцу за подношење захтјева за заштиту законитости. Такође, нејасно је да ли се рок за подношење овог захтјева рачуна од достављања рјешења странки или републичком јавном тужиоцу. Споран је и услов за подношење овог правног средства који се односи на повреду закона, имајући у виду да се у улози извора права у прекршајном праву, јавља и велики број подзаконских аката.

Све истакнуте нејасноће потребно је кориговати како би ово ванредно правно средство испунило мисију и циљеве које има према самом свом називу, али и размислити *de lege ferenda* о томе да се ово правно средство директно стави на располагање странкама у прекршајном поступку јер су оне те које су најбоље упознате са предметом поступка и повредама на које желе указати у овом правном лијеку. При томе се републички јавни тужилац као тренутни подносилац захтјева за заштиту законитости може потпуно елиминисати са те позиције јер ионако нема никакву процесну улогу у прекршајном поступку.

Ако се жели инсистирати на квалификованости подносиоца захтјева за заштиту законитости, онда се то може постићи прописивањем обавезне одбране странке приликом подношења овог правног средства.

Сходно свему наведеном, ово правно средство захтјева већу пажњу законодавца и прецизније прописивање у тексту Закона о прекршајима, а не само штуро упућивање на сходну примјену одредаба Закона о кривичном поступку, као што је то сада случај. Само овак-

вим корекцијама може се постићи остваривање гарантованих права и слобода учесника у прекршајном поступку као и заштита законитости, којој по свом називу тежи овај ванредни правни лијејек.

ЛИСТА РЕФЕРЕНЦИ

Библиографске референце

1. Вуковић, Игор, *Прекршајно право*, Београд 2015;
2. Вуковић, Игор, *Кривично право општи део*, Београд 2021;
3. Вуковић, Никола „Зашто су одређене одредбе о ванредним правним лековима у Закону о прекршајима неупотребљиве – пример повреде права на одбрану“, *Кримен* 2/2016;
4. Крстић, Гордана „Републички јавни тужилац – између права и политике – шта односи превагу?“, *Зборник радова Правног факултета у Нишу* 83/2019;
5. Миловановић, Милош, *Ванредни правни лекови у кривичном поступку*, докторска дисертација одбрањена на Правном факултету Универзитета у Београду 2016;
6. Шкулић, Милан „Захтев за заштиту законитости – законско решење и неки практични проблеми“, *Тужилачка реч* 30/2016;
7. Шкулић, Милан, *Кривично процесно право*, Београд 2020.

Правни прописи

1. Закон о кривичном поступку Републике Српске, *Службени гласник Републике Српске*, бр. 53/2012, 91/2017, 66/2018 и 15/2021;
2. Закон о прекршајима Републике Српске, *Службени гласник Републике Српске*, бр. 63/2014, 36/2015, 110/2016 и 100/2017.

Senior Assistant Ljubana Sladić, LL.M.

Faculty of Law, University of East Sarajevo

REQUEST FOR PROTECTION OF LEGALITY IN MISDEMEANOR PROCEEDINGS

Summary

The request for protection of legality is one of the extraordinary legal remedies which exist in the misdemeanor legislation of the Republic of Srpska. The method of its legal regulation causes a lot of problems in practice because the text of the misdemeanor law only refers to the similar application of the provisions of the Law in criminal proceedings, in which

there is an extraordinary legal remedy of the same name. Of course, despite many similarities between criminal and misdemeanor proceedings, there are differences between them too and due to these differences, excessive reference to similar application, which is present in a large number of cases and which is confirmed by the way this extraordinary remedy is regulated, should not be allowed. What are the shortcomings that may occur in the misdemeanor practice in the mentioned similar application of the provisions of criminal procedure law, and who can file this legal remedy in the misdemeanor procedure, within what period, in what way and under what conditions and how the procedure progresses, are the questions which will be answered in the remaining part of the paper.

Key words: *Extraordinary legal remedy; Request for protection of legality; Misdemeanor proceedings; Criminal proceedings.*